

[P. N. Petersen (Røje).]

Forenede Nationers side, eller de skal anvendes i henhold til den nordatlantiske traktat. Vi vil fra vor side ikke være med til at bevilge beløb, hvorom vi ikke ved, hvad de skal bruges til. Det er forkasteligt i al almindelighed, men det er mangefold værre, når det drejer sig om så store beløb, som der her er tale om. Skatteyderne har ganske simpelt et krav på at vide, hvad deres surt erhvervede penge skal bruges til. Og jeg kan dertil føje, at efterhånden som tiden skrider frem og der skal tages stilling i finansudvalget, vil vi fra vor side selvfølgelig stemme for de bevillinger, som er i overensstemmelse med den opfattelse, der er vor, og med hensyn til hvilke vi har sikkerhed for, at de er i overensstemmelse med den ånd, hvori De Forenede Nationer nu engang er blevet dannet.

Hvad lovforslagets § 2 angår, ønsker vi en særlig afstemning, da den vedrører civilforsvaret, og det vil vi gerne være med til at udbygge. Men iøvrigt agter vi ved tredje behandling at stemme imod det foreliggende lovforslag.

Chr. Nielsen: Der er efterhånden ved at blive skabt præcedens for, at jo større og vigtigere et lovforslag er, som rigsdagen skal tage beslutning om, des hurtigere skal det jages igennem. Vi så det ved tilslutningen til Marshallplanen, det var tilfældet, da den danske rigsdag besluttede medlemsskabet af Atlantunionen, og det gentager sig nu for tredje gang ved behandlingen af den største militærbevilling, Danmarks rigsdag nogensinde er gået ind for. Det sker i et sådant tempo, med en sådan fart, at der simpelthen ikke levnes nogen rigsdagsmand mulighed for at sætte sig ind i, hvad det er, der træffes beslutning om. Der er gået nøjagtig 28½ time, siden finansministeren fremsatte det foreliggende lovforslag i folketinget, og jeg går ud fra, at der ikke vil være forløbet 29 timer, inden det er fuldstændig færdigbehandlet på rigsdagen. Jeg tvivler på, at den danske befolkning i det lange løb kan se hen til den danske rigsdag i fuldt alvor med det tempo, som de største og vigtigste afgørelser jaskes igennem i. Det vil ganske afgjort svække befolkningens tillid til rigsdagens arbejdsform.

Det ærede medlem hr. Henry Hansen redegjorde for sit partis stilling til forslaget og forsøgte at redegøre både for de radikales og kommunisternes stilling til det. Når det ærede medlem en anden gang

forsøger på forhånd at give en forklaring på kommunisternes stilling, vil jeg dog sætte pris på, at det ærede medlem da ikke nøjes med en halvkvædet vise, for det siger jo intet som helst, når man her opstiller det postulat, at vi nu allesammen har gennemskuet kommunisternes motiver. Jeg synes, det ville være mere redeligt, at man redegjorde for, hvorledes man havde opfattet disse motiver, så havde der dog været en mulighed for mig til at gendrive de misforståelser, det ærede medlem gjorde sig skyldig i.

Må jeg spørge det ærede medlem, om han har overset eller glemt socialdemokratiets fortid. Der findes dog et og andet i socialdemokratiets fortid, som der kunne være anledning til at hente frem, når man skal finde motiver til at gå imod en så voldsom oprustning, som der her er tale om. Jeg husker da i hvert fald for mit vedkommende det voldsomme sprog, socialdemokratiet — i særdeleshed i 20'erne — førte mod militærbevillinger, mod Danmarks militarisering, og hvorfor skulle det parti, der i dag konsekvent går imod militariseringen, have stort andre motiver, end det ærede medlems parti dengang havde? Hvis det ærede medlem endelig har glemt denne fortid, synes jeg dog, der er andre ting, som skulle minde det ærede medlem om, at der er noget muggent, noget betænkeligt ved på så kort tid at give tilslutning til en så voldsom oprustningsbyrde, som her er tale om. Jeg tænker i særdeleshed på det moment i sagen, som i hvert fald størsteparten af den danske arbejderklasse kan se der er noget muggent ved. Den uforbeholdne tilslutning fra de konservatives side, ja, den jubel, der lyder ud af deres anbefaling af forslaget, gør da i hvert fald, at størsteparten af Danmarks arbejderklasse siger: det er et noget mærkværdigt selskab, socialdemokratiet efterhånden har begivet sig ind i i militærmæssig henseende. Det er i hvert fald noget, som dansk arbejderklasse forstår ikke tjener dens interesser i det lange løb. De konservative har aldrig haft interesser tilfælles med arbejderklassen, de har altid holdt på den kreds, der ville kue arbejderklassen, de har altid jublet over de størst mulige rustningsbyrder. De har aldrig tjent arbejderklassens interesser, således som socialdemokratiet meget rigtigt for et åremål siden udtalte, og det er lige rigtigt den dag i dag.

Da finansministeren forelagde forslaget her i aften, udtrykte han sig på den måde, at han forudsatte, at landstingets medlem-